

BIBLIA

Az októberi elmélkedéseket Cserta Gábor (Székesfehérvár), a novemberieket Tóth Miklós (Rábatamási) készítette.

Október 6. – Évközi 27. vasárnap – Lk 17,5-10 – Istenbe vetett bizalom!

Induljunk ki a Pál (vagy tanítványi köre) szerint ránk bízott kincsből, amelyről a mai olvasmányban hallunk (2Tim 1,6-8.13-14). Ez a kincs nyilván az Istentől és Jézustól származó tanítást jelenti. Ezt kell a bennünk lakó (élő) Szentlélek erejével őriznünk. Azt is tudjuk kétezer év óta, hogy ez nem elásást, befagyasztást (tartósítást) jelent, hanem élőként őrzést, annak minden felelősségével együtt. Ennek jegyében cserélték le némely fordítások a mai evangéliumbeli jézusi tanítás „hit” szavát a „bizalomra”. Ez talán segít megszabadítani gondolkodásunkat a hithez kapcsolódott sok téves értelmezéstől. Ugyanis nem nagyon szeretjük „miért” kérdésünkre azt a választ kapni, hogy „csak” vagy „azért”. Ugyanennek a hitem szerinti (lám, mégiscsak használom az imént leszólt „hit” szót!) megvalósulása éppen az, amit most teszünk együtt: értelmezni véljük, sőt élön tartva igyekszünk kifejteni a kapott tanítást. Ha ezt jól tesszük, akkor egyúttal tovább is adjuk azt...

A KIO (Gyurka bácsi) révén tudjuk, hogy a hit „igaznak tartást” és ennek nyomán „életet rátevést” jelent. A továbbiakban ennek megvitatására, utánolvasgatásra biztatlak Benneteket,

kedves reménybeli Olvasók, akikben él a Lélek!

Aminek növelését az apostolok kérték Jézustól, azt annak idején ők is, s egyúttal ma mi is, csak saját magunk tudjuk megtenni. Éppen az olyan szellemi-lelki tevékenység az, ami ezt eredményezheti, mint amit most is teszünk (én a szövegszerkesztőbe írás idején, Ti pedig, amikor éppen elolvassátok).

Jézus tanításának leglényege az istenkép megváltoztatása volt (lett volna?), a néven sem nevezhető félelmetes Mindenható helyett a Szerető Apácska (ahogyan Tádé nevezte) központba állítása. Ő az, akiben lehet bizalma az emberiségnek, hogy mindazok ellenére, ahogyan alakítjuk a Tőle származó életet, mégiscsak van/lesz folytatás (földi és ezen túli értelemben is...).

Lukács megörökíti Jézus ritka „kikadásainak” egyikét: „Ha csak annyi bizalmatok lenne... De mégis szeretlek benneteket. Na, idefigyeljetek...” És jön a hasonlat a mustármagról, meg a természetátalakításról. Akkor még nem volt szó földmunkagépekről stb.

A másik példabeszéd „Sitz im Leben”-jéhez („életbe ágyazottságához”)

vajon mit szólnak a mai emberjogi aktivisták? Akkoriban lényegében közmegegyezés volt a rabszolgaság, a szolgaság valóságáról. Meggondolandó, hogy ez a leosztás a pusztán életükön kívül semmivel sem rendelkező embereknek viszonylag biztos munkahelyet, megélhetést, élelmezést, lakhatást, ruházzkodást jelenthetett, még ha elég morbid is a társadalmi viszonyok efféle értelmezése. Ma talán másként van?

A parancsolás ugyanakkor kényszer hatása alatti, kötelező cselekvésre utal. Nemcsak fegyveres testületek, parancsuralmi rendszerek működnek ezen elvek szerint. Létezik egy igen elgondolkodtató fogalom a fegyveres testületekkel kapcsolatban: munkaidő-beosztásukat, tevékenységüket előszeregettel nevezik szolgálatnak. A *normális* szóhasználat azonban az egészségügyi, karitatív, lelkesítő, pedagógiai, nevelési stb. tevékenységeket nevezi szolgálatnak. Ezekben a tevékenységekben alapelvárás lenne a szeretet szerinti cselekvés, ami szabadságot feltételez.

Ezt a Jézustól tanult, Lélek szerinti szabad tevékenységet adja meg nekünk a mai napra is a Szerető Atya!

Október 13. – Évközi 28. vasárnap – Lk 17,11-19 – A tíz leprás gyógyítása...

Ma induljunk ismét Pállal (2Tim 2,8-13), aki szerint a hirdetőt ellehetetleníthetik ugyan, de Isten szavát nem bilincselhetik meg. Ez eléggé paradox, mivel Isten szava csak az emberek révén megvalósuló kimondás által tud megnyilvánulni.

Micsoda felelősség van azon, aki változtatni szeretne egy másik ember istenképén! Tulajdonképpen miért teszi? Hogy eggyel növelje a saját vallása követőinek számát? Vagy tényleg segíteni szeretne a bajban lévőkön, és szerinte csak a megváltoztatott látásmód alapján várható gyógyulás? A létszámnövelés (hittérítés) persze valóban lényeges. Egyrészt mert minden vallás alapétele a to-

vábbadás elvárása, másrészt mindenki akkor érzi értelmesnek azt az irányzatot, amelyben van, ha ott minél nagyobb a létszám (nyájszellem?) – valamint a neki kedvesek közül is minél többet szeretne ott tudni.

Az evangéliumban Lukács ma ismét egy nagyon is valós, akkori társadalmi problémának Jézus általi, egyedi megoldásáról számol be. Korunkban egyre több öszövétségi vallási előírásról bizonyosodik be, hogy az tulajdonképpen a választott nép megmaradását szolgálta, legyen szó kézmosási, lábmosási, étellemosási stb. előírásról. Ugyanilyen volt a fertőző leprás kényszerű kiközösítése, hiszen mit tehettek volna gyógyítási lehető-

ség híján? A lepratelep közegészségügyi intézmény volt, amit a vezetőség (kollektíven, elvileg kizárva a megvesztegethetőséget) felügyelt. Mivel a zsidók Isten büntetésének tartottak minden betegséget, ezért tartozott a betegség is a vallási felügyelet alá.

Hogyan lehetett ott idegen nációjú és hitű beteg, egy szamaritanus? És miért csak a szamaritanusnak jutott eszébe, hogy hálát adjon Istennek azért, hogy a Beléje vetett bizalma meggyógyította? A gyógyult leprás bátor volt elszakadni az általánosan elfogadott gondolkodástól, mert másként gondolkodni, szóba állni egy új látásmóddal. Ezt a nyitottságot tanulhatjuk el ma tőle. Azt, hogy soha

semmi nincs véglegesen lezárva, az arra alkalmasak, hivatottak küldetése az, hogy egyre tovább- és továbbgon-

dolják a dolgokat, a miénk pedig az, hogy nyitott szívvel és elmével csatlakozzunk hozzájuk.

Ehhez adjon a Teremtő hősies, kitartó (de nem makacs, rugalmatlan, hajthatatlan, önféjű...) lelkületet!

Október 20. – Évközi 29. vasárnap – Lk 18,1-8 – „Szolgáltass nekem igazságot!”

Mindhárom mai Ige (2Móz 17,8-13, 2Tim 3,14-4,2 és az evangélium) a vezetőkről szól. Az élet rendje, hogy természetszerűleg kellene és lesznek is vezéregyéniségek (már az állatok körében is van „falkavezér”). Énekarban is meg kell adni a hangot, a tempót, el kell kezdeni, végig kézben tartani, majd be kell fejezni a művet. A próbákon állandóan „cizellálgatni” kell a darabot. Csak így van értelme. Nem is jut eszembe olyan tevékenység, amihez ne kellene valamilyen vezető, szervezők, hangadók. Még a remeték világában is van, aki kitalálta az aktuális módit, amit az arra fogékonyak másolnak. Az egész Teremtés úgy van „kitalálva”, hogy azok viszik előre a dolgokat, akik el tudnak szakadni a megszokottól, más látásmódjuk van, és mernek is élni vele.

Mózes kellett a zsidóknak, hogy legyen, akire hallgassanak; rájőjjenek, hogy nem ott a helyük, ahol vannak, nem a szolganépség a „küldetésük”, meg kellene indulni „hazafelé”. Pál

sem volt akármilyen egyéniség, életének meg is van az „eredménye” (minden értelemben!). El is mondja a „nagy titkot”, hogy mi kell ehhez: tanulni, tanulni, tanulni (vö. 2Tim 3,14). Aztán „rajta, utána!” Az ellen-szenves „bíróról” szóló, Jézus által elmondott történetnek is az a lényege a számomra, hogy adódnak olyan helyzetek, amikor valakinek döntenie kell. Ezt jó esetben a felek valami ok miatt elfogadják, vagy a „játékszabályok” szerint elfogadjatják velük... Igazságos döntést kér az özvegy, vagy számára kedvezőt? Ami könnyen lehet, hogy nem igazságos! Egyébként is milyen objektív döntés lehet az, amit a veréstől való félelem és az erőszakoskodás miatt hoznak?

Visszatérve a vezetésre: Testvérbarátom, aki ezeket a sorokat olvasod! Nagyon jól tudod, hogy közösségeink léte és további megléte megkívánja Tőled is, tőlem is, hogy valamilyen szintű vezetők legyünk, vagy ha még nem vagyunk, akkor azzá váljunk.

Ezért született ez a folyóirat is, ezért írónak ezek az eszme-futtatások, ezért olvassuk most éppen aktuálisan ezeket a sorokat. Nem álszentek szeretnénk lenni, hanem valamennyire jó és eredményes vezetők...

A mai evangélium utolsó gondolata szerint az a lényeg, hogy ezt az egészet alapvetően meghatározza az, hogy van-e ebben (röviden) hit, bizalom. És hogy ne feledjem: Van-e benne jézusi szeretet? Mert anélkül csak mozgalom! A mozgalmak végki-fejletét pedig már ismerjük a történelemből. Az őket létrehívó társadalmi, politikai viszonyok megváltozásával kimúlhatnak.

Mi, akik hiszünk a Bokor további létének szükségszerűségében, „küldetésében”, szeretnénk világosan látni az Utat (mint a zsidók a pusztában). Hiszünk abban, hogy valamilyen létmódban, valamiképpen velünk van és „imádkozik” értünk Gyurka bácsi!

Október 27. – Évközi 30. vasárnap – Lk 18,9-14 – Imádkozni, de hogyan?

Az ima fogalma, gyakorlata az, amiről mindenkinek, aki ezeket a sorokat olvassa, bizonyos markáns véleménye van. A kisközösségi életet élőknek visszatérő problémájuk, hogy mikor, hol, mennyit, mit, miért, kiért imádkozzanak, hogyan forduljanak egyénileg és közösen Istenhez. A vallásos lét spontán vagy szervezett megnyilvánulása az ima. Egyáltalán helyes dolog-e az imáról vélekedni? Kritikával illetni az idejét múltnak gondolt gyakorlatokat, rossznak az eredménytelennek bizonyuló kérő formulákat, cikisnek a túlbujánzó dicsőítések... Netán körimába bekapcsolódva, azt beolvasásra, kioktatásra használni? Kiüresedhet, lélektelenné, rutinszerűvé válhat a körima is!

Személy szerint nem tudom megállni – például egy temetésen –, hogy a Miatyánk imádkozása során ne nézzek körül. Ha már nem zeng közösen az ima, legalább mozog-e az emberek szája. Majd szinte mindig saj-

nálkozva állapítom meg (és kulturálatlanságnak tartom): Még erre sem futja? Ezt sem tanította meg nekik az édesanyjuk, vagy valaki?

Vajon ez a vélekedés tulajdonképpen az, amit a farizeus tett? Hova tegyük akkor Pál öntudatát? Gyerekkorunktól életünk végéig azt halljuk, hogy mi az emberhez méltó, a teremtettséget kiteljesítő élet. S ahol éljük ezt az életet, ott minőségi dolgokat teszünk-e?

Az ÁEH és a III/III idején állandóan visszatérő vád volt az elitképzés. Milyen az önismeretünk, van-e önbecsülésünk, öntudatunk? Mikor válik mindez önelégültséggé? Minőségi gondolkodás, cselekedetek, szint? Ha a Bokor laikusok, házások, nagycsaládosok teológiát művelő szerveződésének is véli magát, akkor hol vannak ennek írásban is megnyilvánuló eredményei? Jelenleg ez az elmélkedés megüti-e az elvárt szintet, való-e az „Érted vagyok”-ba? Épülnek-e

nyomán valakik, vagy csak bosszankodnak, s sajnálkozóan legyintenek? Mit gondolunk a Bokorról? Van-e kiválasztottság tudatunk?

Visszatérve az önértékelésre: Nem tudom, ki hogyan van vele, de én, ha valami kerti vagy ház körüli munkát végzek, akkor időről-időre – mintegy pihenésképpen – kicsit elüldögélek, végignézek azon, amit elvégeztem. Ilyenkor kicsit elégedetten nézegetem az eredményt: Nem is olyan rossz... – Minden vágyunk az, hogy amit teszünk, az értelmes, értékes, színvonalas, Istennek tetsző legyen. Ehhez óhatatlanul hasonlítanunk, viszonyítanunk kell (farizeusok vagyunk?). Visszatérően egyensúlyozunk az egészséges önértékelés és a kötelező (?) szerénység között.

Gondoljunk vissza a 2017. februári Bokorünnepre, amely az egyensúlyról szólt. Lehetőség van felidézni a Bokorportal.hu segítségével!

November 3. – Évközi 31. vasárnap – Lk 19,1-10 – Szeretet és bizalom

Jézus Jerikóba érkezett, ahol Zakeus, a városszerte ismert ember volt a vámszedők feje. Lenézték őt az emberek, és foglalkozása miatt nem is

szertették. Zakeust nemcsak az emberi kíváncsiság vezette, hanem bizonyára a hit titkára is nyitott ember áll előttünk. Felkapaszkodott az útjába eső

fügefára. Milyen pontosan megőrizte az evangélista ezt a látszólag jelentéktelennek tűnő, mégis élethű részletet! Zakeus amúgy is mozgékony, izgága

és intézkedő ember volt. Most, hogy megérintette őt a Jézussal való találkozás, még kevésbé nem lehetett lecsitítani, nem lehetett leállítani. Megnyílt a szíve. Felforgatta az életét ez a tapasztalat: „Jézus személyében találkoztam az irgalommal, találkoztam a szeretettel.” Mélyen átélte: „Jézus engem is emberszámba vesz, nem úgy, mint a jerikói emberek többsége, én is ember vagyok a szemében.” Az a megtiszteltetés érte, hogy Jézus meglátogatta őt, betért a házába. Ezáltal megváltozott Zakeus gondolkodásmódja, értékrendje, és ennek következtében megváltozott addigi cselekvésmódja is. Akart az életével kezdeni valamit, értékeseb-

bet, mint az addigi vagyonszerzés.

Zakeus története rólunk is szól. Jézus felénk is közeledik, elhalad a mi fügefánk alatt is, felnéz ránk, és minket is megszólít. Sokszor talán mi is rejtőzködünk előle. Reánk néz, ismer bennünket, tudja, hogy mi lakik a bensőnkben. Nem akar elkerülni minket sem. Éppen ellenkezőleg, egészen közel jön hozzánk, az otthonunkba, a munkahelyünkre, a családjunkba, egész életünkbe. Rajtunk múlik, hogy beengedjük-e az életünkbe, a házukba, ajtót nyitunk-e neki?

A héten lesz Szent Imre herceg ünnepe, aki a magyar ifjúság védőszentje. Székesfehérvárott született 1007-ben. Szent István királyunk

Szent Gellért püspököt kérte fel arra, hogy fia nevelője és tanítója legyen. A királyi udvarban elsajátította az akkor ismert tudományokat, Szent István királyunk pedig felkészítette az uralkodásra. Szülei és nevelői fontosnak tartották azt is, hogy imádságos lelkületű életet éljen, és erős legyen hitében. Napjainkban is legalább ekkora figyelmet kell szentelni minden felnövekvő gyermek nevelésére és lelki fejlődésére. Ügyeljünk arra, hogy a világi tanulmányok mellett fontos helyet kapjon a lelkiség, a közösségi szellem, az imádságos élet és a Szentírás (főleg az evangéliumok) rendszeres olvasása.

November 10. – Évközi 32. vasárnap – Lk 20,27-38 – Túl a földi lét határain

Milyen lesz a feltámadás és az azt követő élet? – teszi fel a kérdést az evangéliumban a Jézus és a farizeusok közötti párbeszéd. Csak gyenge emberi elképzeléseket, homályos árnyékképeket tudunk megfogalmazni ezzel kapcsolatban. Földies vágyakozásaink vannak, amelyeknek beteljesedését a túlvilágon várjuk. Azt reméljük, hogy odaát nem lesz majd betegség, fájdalom, rossz, bűn, a hiányok, fájdalmak, igazságtalanságok, jog, félelem – mindezek elmúlnak. A tárgyak és az események helyett a személyek egymás iránti kapcsolata, szeretete és tisztelete lesz a fontos. Különb élet lesz odaát, mint amilyen itt a földön van, azért, mert az élő Isten színe előtt, az Ő társaságában leszünk. Ha már ebben a világ-

ban hiszünk az Istenben, az Ő törvényei és Jézus evangéliuma szerint akarunk élni, akkor életünk odaát is Őbenne folytatódik. Isten szabad akaratot adott nekünk, magunknak kell választanunk, vajon övele, vagy nélküle akarjuk-e lélni az életünket.

Tours-i Szent Márton Savariában, a mai Szombathely területén született 316 körül, pogány családban. Apja római katonatiszt volt, Márton is folytatta apja foglalkozását. Pogányként élő veterán katona apja mellől fiatalon lépett a katekumenek, a hittanulók közé. Megkeresztelkedése után letette a kardot, kilépett a római hadseregből. Galliát barbárok támadták meg. Constantinus császár az ütközet előtt ajándékokkal buzdította katonáit. Márton nem fogadta el ezeket, hanem

Kijelentette, hogy másnap hadi felszerelés nélkül, Jézus nevével az ajkán, a kereszt jelének védelme alatt megy a csatába. Az ütközetre nem került sor, ami a császárt is meglepte. Bátor magatartásával súlyos csatát akadályozott meg. A magyarországi katonaságmegtagadók többek között Szent Márton ezen tettére hivatkozva nem fogtak fegyvert.

Szabó András *Köpönyeg és palást* c. drámáját Szombathelyen láthatjuk Jordán Tamás főszereplésével. A darab szerzője átéléssel mutatja be a konstantini idők egyházi küzdelmeit. Márton püspök küzdött az egyház önállóságáért a császárral szemben, figyelmeztette a fényűző életmódot folytató és világi hivatalokat vállaló püspököket és papokat, hogy térjenek vissza a jézusi szegénységhez. Idősen, betegen is fáradhatatlanul szolgálta híveit és papjait, többször hangoztatta: „Nem vonakodom a munkától”. Márton Áron, Erdély nagy püspöke Szent Márton példájára választotta jelmondatául: „Non recuso laborem.”

közölte az uralkodóval: eddig a császárt szolgálta, ezután Istent kívánja szolgálni. Az uralkodó ezért félelemmel vádolta meg. Márton visszautasította a méltatlan vádat.

November 17. – Évközi 33. vasárnap – Lk 21,5-19 – Sok jót tehetünk

„Elém hoztad embertársaimat, akikben felismerhettelek téged, és jót tehettem velük.”

(Részlet a karitász munkatársak imájából)

Jézus már Jeruzsálemben van, a templomban tanítja apostolait és az őt hallgatókat. Közeledik golgotai kereszthalála. Szen-

vedés, megaláztatás, testi-lelki gyötrellem vár rá. Szeretné felkészíteni apostolait és rajtuk keresztül követőit – de minket is – a reánk váró próbatételekre. Jézus jól tudja, hogy aki őt követi, annak hasonló megpróbáltatásokon és szenvedéseken kell keresztülmennie, mint neki.

Már az ősegyházban megtapasztalták, megélték a hívek, hogy üldöztek, bántalmazták őket azért, mert Jézus tanítványai, követői voltak. Az is igaz, hogy önfeláldozó szeretetüket

is észrevették. A diakónusok és az apostolok kenyeret és ételmet osztottak a szegényeknek. Nem különböztették meg a hívő és a pogány embereket, hanem mindegyikükön segítettek, és pártfogásba vették az özvegyeket. Szent Pál apostol gyűjtést szervezett az általa alapított egyházközségekben, hogy adományaikkal segítsék és támogassák a szükségét szenvedőket Jeruzsálemben (2Kor 8,1). Az egyháztörténelem során a híveknek nagyon sokszor kellett szembenézniük üldöztetéssel.

A keresztény ember más szemmel látja az embereket; életünket, gondolkodásunkat az evangéliumra és Jézus tanítására építjük. Sokan e vilá-

gi módon gondolkodnak, a felszín látják, önzők, bezárkóznak önmagukba, nehezen veszik észre a másik ember inségét. A keresztény ember ilyenkor is tud és akar segíteni. Képesek vagyunk szeretetből áldozatot hozni. Körülöttünk nagyon sok ember szenved attól, hogy sem a családban, sem a munkahelyén, sem a rokonságában nem értékelik a munkáját, erőfeszítéseit. Jólesne nekik egy elismerő, dicsérő, bátorító szó. Ha ezt észrevesszük, és odaállunk melléjük, sokat tudunk rajtuk segíteni. Számatalan lehetőségünk van arra, hogy önzetlenül, szeretettel tudjunk szolgálni, még akkor is, ha emiatt bántások vagy gúnyolódások érnek minket.

Árpádházi Szent Erzsébet a világ-egyház számára a legismertebb magyar szent. Hűséges feleség, gondos édesanya, kiemelkedővé mégis a Jézus Krisztus iránti rajongó szeretete tette. Amikor özvegy lett, odaadóan szolgálta mennyei Urát a szegényekben, a betegekben, az árvákban és a kizsájtottakban. Ők mindig bizalommal fordulhattak hozzá. Az Istennel és Jézus Krisztussal megélt finom, személyes, imádságos kapcsolatából fakadtak nagylelkű szeretetének megnyilvánulásai. Ő a Katolikus Karitászt védőszentje.

November 24. – Krisztus király ünnepe – Lk 23,35-43 – A szeretet uralkodjék

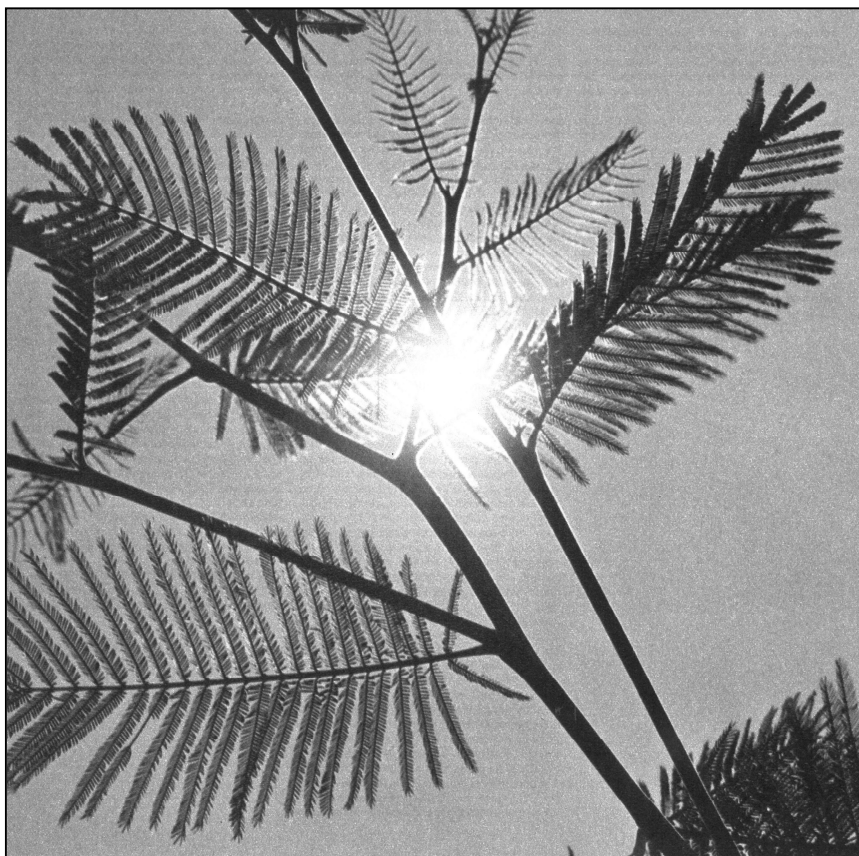
Az ünnepet XI. Pius pápa 1925-ben vezette be az egyházban (az 1925-ös szentév mottója ez volt: „Krisztus békéje uralkodjék Krisztus országában!”). Arra a fontos igazságra akarta felhívni a figyelmünket, hogy egész életünk középpontjába Jézus Krisztust kell állítanunk. Jézus a szívünket akarja megnyerni, a szívünk és egész életünk királya akar lenni. Ha az ő tanítására mozdul a szívünk, ha segítünk a rászoruló és bajba jutott embereken, ha irgalmasságot gyakorlunk, ha tudunk szívből megbocsátani másoknak, akkor a krisztusi szeretet törvénye uralkodik bennünk. Ezáltal

Isten Országát építésére és az emberek szolgálatára használjuk emberi erőnket, fizikai és szellemi-lelki képességeinket. Mi is azon fáradozunk, hogy általunk is növekedjék itt a földön Isten Országát és a Jézus Krisztust követők közössége.

Az evangéliumi történetben egy találkozásról olvasunk. Nem mindennapi találkozás ez, mert Jézus is, és a két gonosztevő is a kereszten függ. Alig tudnak néhány szót kimondani, kiprészelné magukból, hiszen a tüdejük összeszorul, alig kapnak levegőt. Az egyik gonosztevő védelmébe veszi Jézust. Elismeri, hogy a társával ők

jogosan kerültek a keresztfára, méltán bűnhődnek gonosz tetteik miatt. Szavaiban egyszerre van ott a bűnvalómás és az őszinte bűnbánat. Még arra is van ereje a jobb latornak, hogy odaforduljon Jézushoz (bizonyára nagy-nagy erőfeszítéssel), és így mondja el neki a kérését: „Uram, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz uralmaddal!” Életünk folyamán mi is találkozunk Jézussal, amikor imádságainkban hozzá fordulunk, elmélkedünk, tápláljuk lelkünket a szentáldozással. Egész életünkben készülünk, és várjuk a vele való végső találkozást.

Az elmúlt héten ünnepeltük Szent Cecília római szüzet és vértanút, a szent zene és az egyházi ének védőszentjét. A III. században élt, és szenvedett vértanúhalált I. Orbán pápa idején. Miután minden vagyonát szétosztotta a szegények között, arra kérte a pápát, hogy a házat alakítsa át templommá. Orbán pápa temette el a Szent Callixtus katakombában. Többszöri fenyegetés ellenére is kitartott keresztény hite mellett. Sok gyötrelmeket vetettek alá, végül kard általi halálra ítélték, de a hóhér három csapással sem tudta lefejezni, megsebesítve hagyta ott. Barátai karjai közt halt meg. Az ünnepi antifóna így dicséri és méltatja Szent Cecília életét: „Zengő hangszerek kíséretében Cecília egyedül az Úrnak énekelt, mondván: Legyen az én szívem szeplőtelen, hogy meg ne rendüljek.”

*Ne azt kérdezd,
mit ad neked az élet,
hanem azt,
mit adsz te!*

(Alfred Adler)